

De én nyomorult és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, Uram, ne késlekedj! (Zsoltár 70,6)

Mt 25,31-46

Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek elé minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.

Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre! Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

Végigvonul a Biblián Istennek az az Üzenete, hogy a felebarátom szeretetén keresztül tudom szeretni az Istent. Nem olyan rég – a Nagy Parancsolat kapcsán – én is beszéltem már erről. Most csak két ószövetségi példát hozok a tömérdek közül:

1. Sodoma és Gomora példája – az, hogy a két város megérett a végső pusztulásra, abból derül ki, ahogy a hozzájuk érkező jövevényekkel bánnak. Míg Ábrahám elébük fut, és könyörög nekik, hogy egyenek már nála egy falat kenyeret, majd levág nekik egy hizott borjút, addig a sodomaiak egyrészt nem adnak nekik szállást, másrészt, amikor ezt Lót megteszi, megpróbálnak rajtuk erőszakot tenni. Irgalmatlanok és kegyetlenek a jövevényekkel, mert úgy gondolják, hogy ezt következmények nélkül megtehetik. A legtöbb kegyetlenkedő, bully azért meri megtenni amit tesz, mert úgy gondolja, hogy nem lesz rá nézve következménye.
2. A második példa egy idézet a Példabeszédek könyvéből: *Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön* (Péld 19,17) Ez a pozitív oldal. Nem a büntetéstől való félelemből, hanem az Isten iránti szeretetből tedd a jót a kiszolgáltatottal, a szükségben lévővel. Te is kapsz tőle Istentől, te is adhatsz másnak.

Mi tart vissza minket a jó cselekvésedtől? Több válasz is lehet erre:

1. Nekem sem segített senki
2. És ha nem is igaz, amiért segítséget kér?
3. Ha neki adok, nekem nem marad

Az első állításra a válasz egészen egyszerűen az, hogy ez nem igaz. Nem ülhetnél itt ezen az áhítaton, ha nem segített volna neked életedben soha senki. Ugyanis egyemberi élőlény sem képes a saját erejéből túlélni az első éveit. És egy diák sem képes szülői és iskolai segítség nélkül bejutni egy középiskolába. Ha azt állítod, hogy neked soha senki nem segített, az csupán hálátlanságból és keserűségből fakad.

Persze valamennyien éltünk át olyan helyzeteket, amikor szükségünk lett volna a segítség valamilyen formájára, és azt nem kaptuk meg. Ez viszont csak még inkább arra kellene hogy indítson bennünket, hogy átérezzük a másik, segítségre szoruló embertársunk helyzetét, és legyünk azzá az emberré, aki segít.

A második állítás, illetve kérdés az volt, hogy mi van, ha csak átver engem a segítségkérő, és nincs is szüksége segítségre? Sajnos ennek egyáltalán nem kizárt a lehetősége. Jó pár átveréses sztorival találkoztam már: a hazaúthoz jegyre pénzt kérőtől kezdve, a gyógyszerre kell a pénzen át, a hamis alapítványnak gyűjtő aktivistákig. S Jézus nyilván nem azt várja tőlünk, hogy gyengeelméjűek és min-

denki által becsaphatóak legyünk. Ha valamit ellenőrizni lehet, ellenőrizd. Ha valaki ételre kér pénzt, adj neki ételt, s ne pénzt. HA veszélyes adatokat (pl. bankszámlaszám) kellene átadnod, vagy többen kéredeznek be a lakásba, míg egyedül vagy otthon, akkor ne engedj. De a legtöbbször nem ez a helyzet. És inkább segíts valakinek, akinek nem volt rá igazából szüksége, mint hogy olyannak ne segíts, akinek szüksége lenne rá.

Ha kerültél már olyan helyzetbe, amikor idegentől kellett segítséget kérned, és valaki segített neked, akkor tudod, hogy mennyire szívmengető ez a helyzet. Sokkal emlékezetesebb egy ilyen segítség, mint több olyan eset, amikor valaki átvert valami aprópénzért.

A harmadik gyakori hivatkozás, hogy azért nem segítek, mert akkor nekem nem marad elég pénzem vagy időm.

Ezt a kérdést sem hessegethetjük magunktól annyival, hogy „csak hinni kell”, hiszen van, hogy tényleg nincs valamire időnk, s valaki olyan segítséget kér tőlünk, ami meghaladja az erőnket. Ezt is mérlegelnünk kell. Szent Ignác a Krisztust komolyan követni szándékozó (!) életében beszél a jó látszata alatti kísértésről. Ez valami olyasmi, amikor pont a másoknak való segítség, a szolgálat olyan szintű terheléssé válik, hogy teljesen kimerülök benne, és kiégek.

Lehet, hogy közületek is ismerős valakinek: Mindig ott vagy az Ifin, jársz a cserkész, vagy ranger vezetőképzésre is, meg amúgy is lehet rád mindenben számítani: tuti, hogy téged fognak arra is megkérni, hogy menj el még ide vagy oda, vállald el ezt vagy azt...

Viszont nem az a megoldás, hogy ilyenkor besokallok, és elkezdek mident ledobni, mindenkinek beszólogatni. A megoldás az, hogy Isten előtt, imádságban kezdem el megvizsgálni, hogy mi az, amit Ő bízott rám, és mi az amit, csak azért vettem fel, mert jó kislány, vagy jó kisfiú akartam lenni. Ehhez nem árt segítséget kérni egy lelki vezetőtől, lelkigondozótól, vagy coachtól.

Az 5000 ember megvendégelésének történetében azt láttuk, hogy Jézus kezében annak a kisfiúnak az 5 kenyere és két hala is elég volt annyi embernek, de ott Jézus volt az, aki ezt az utat mutatta, s a kezébe vette a kenyereket és halakat. Amikor a saját fejem után menve veszek többet a nyakamba az elhordozhatónál az az Istenkísértés kategóriája. Csak közben az a baj, hogy a világunkban – főleg keresztények között – nagyon nagy a renoméja annak az embernek, aki túlhajtja magát...

Jézus nem ezt várja tőlünk. Ő azt várja, hogy közösségbe lépjünk a segítségre szorulókkal. Bánjak velük úgy, ahogy szeretném, hogy énvelem bánjanak hasonló helyzetben. Úgy tudok igazán irgalmas lenni velük, ha magammal is tudok irgalmas lenni. s azok a válaszok, amiket felsoroltam, általában pont az irgalmatlanságból, méghozzá a saját magamhoz való irgalmatlanságból fakadnak: Én nem engedhetem meg magamnak, hogy szeressek...

De. Megengedhetjük magunknak. Azért engedhetjük meg magunknak, mert Krisztus előbb szeretett minket. S ebből a szeretetből jut másoknak is.